

S'aprovarà el CRISPR a la UE?

J. M. Mulet

Institut de Biologia Molecular i Cel·lular de Plantes · UPV

Tots hem vist en els darrers mesos com les protestes dels agricultors han arribat al carrer amb nombroses manifestacions i talls de carretera. La situació al camp es molt preocupant i gairebé insostenible. La mitjana d'edat dels llauradors supera els 65 anys, els costos de producció s'han disparat i els preus que es paguen al camp porten 20 anys estancats, per no parlar de molts supermercats que venen la fruita i la verdura a pèrdues per una estratègia d'utilitzar *preus ganxo* en articles de primera necessitat, per carregar més en productes que tots comprem en un supermercat, tot i no ser de primera necessitat. A aquesta situació cal sumar-li que Europa té una política mediambiental molt garantista, i des de les darreres dècades està limitant l'ús de fertilitzants i fitosanitaris, en detriment de la producció.

Una estratègia semblant l'hem vista en el cas dels transgènics, on sols hi ha una varietat autoritzada per a sembra en la UE. El problema de fer una política que penalitza la producció és que la gent ha de seguir menjant, i si tu no tens prou producció, doncs compres fora. I ací rau un dels altres problemes que ofega el camp. Fora de la UE es poden utilitzar productes que tenim prohibits, l'única restricció és que no es superen els límits permessos. Per tant, la taronja de Sudàfrica pot fer servir cloroprifòs per controlar el cotonet i nosaltres no podem. De manera semblant es poden importar més de 100 varietats, de vegetals transgènics que a la Unió Europea no es poden sembrar. Una disbauxa.

Ara estem en un moment clau per a no tornar a repetir errors del passat. En aquests moments el parlament europeu està decidint sobre la regulació del CRISPR. Recordem que aquesta tècnica, englobada dins de les noves tècniques genòmiques (NGT), és un sistema que ens permet introduir mutacions dirigides a llocs concrets del genoma. Ara com ara, la majoria de països productors de productes agrícoles ja tenen una regulació i Japó, un país que en el seu moment es va oposar a l'ús de transgènics, ja ha comercialitzat una varietat de tomaques i dos de peix, un pagre i una de peix globus, el que s'usa per fer el famós *fugu* editades per CRISPR. El problema és que Europa no tenia regulació i transitòriament es regulaven con si foren transgènics, quelcom que des del punt de vista científic es una aberració. En els dos darrers anys diversos grups de treball i comissions han estat tractant de fer una normativa per a regular el CRISPR que per una banda garantisca la seguretat dels consumidors i del medi ambient, però, per l'altra banda, siga prou àgil i que permeta que les varietats noves

Europa té una política mediambiental molt garantista, i des de les dècades darreres està limitant l'ús de fertilitzants i fitosanitaris, en detriment de la producció.

arriben al camp de manera ràpida i barata.

Puc aportar que jo he participat en diverses d'aquestes comissions tant a Brussel·les com a Madrid i a València, convidat pel grup socialdemòcrata europeu, parlant amb polítics de tots els colors per tal d'explicar-los la magnitud del que ens hi estem jugant i la necessitat de la regulació. El grup popular europeu també ha organitzat grups de treball similars, però més enfocats en la perspectiva empresarial, i, dissortadament, el grup verd ha organitzat mobilitzacions i ha convidat a activistes que han dit autèntiques bajanades. Al capdavant, la qüestió es convèncer els europarlamentaris que són els que voten i decideixen el futur.

La primera votació es va perdre al Parlament Europeu i el projecte de llei va haver de ser retocat. La proposta següent, molt més limitada, va superar la comissió de medi ambient i la d'agricultura i el 7 de febrer passat va superar la votació del plenari, tot i que amb un marge molt ajustat i molt retallada. *Menys dona una pedra*. Recordem que hui és el dia que encara no tenim cap tecnologia que ens permeta saber si una varietat nova ha estat creada per una de les tècniques clàssiques de mutagènesi aleatòria i posteriorment seleccionada, o s'ha fet de manera molt més ràpida i efectiva per mutagènesi dirigida. Per tant, si no establim una legislació, els competidors ho faran sense avisar. Els nostres llauradors han de poder seguir alimentant-nos a tots. De la mateixa manera que seria una aberració que a un periodista no li deixaren usar el millor ordinador o a un metge el millor TAC per a diagnòstic, no podem seguir limitant les tecnologies que arriben al camp. És clau permetre que el camp pugui fer servir la millor tecnologia a l'abast. Ens hi juguem la sobirania alimentària.